

Het was een mooie, warme zomerdag toen Jannie en Kees elkaar voor het eerst tegenkwamen op een camping in Zuid-Frankrijk. Daar werden ze verliefd op elkaar. Jannie vond Kees heel leuk omdat hij er zo stoer uitzag. En Kees vond Jannie heel leuk omdat ze zo'n lief gezichtje had.

‘O, Jannie, wat heb je toch mooie ogen,’ zei Kees met een warme stem.

‘Dat is om naar jou te kunnen kijken,’ antwoordde Jannie verlegen.

‘En wat heb je toch slanke handen,’ zei Kees.

‘Dat is om jou te strelen,’ zei Jannie, iets minder verlegen.

‘O, Jannie, wat heb je toch een lieve mond.’

Jannie bloosde nog maar een klein beetje en zei: ‘Dat is... om met jou te kunnen zoenen.’

En dát deden ze!

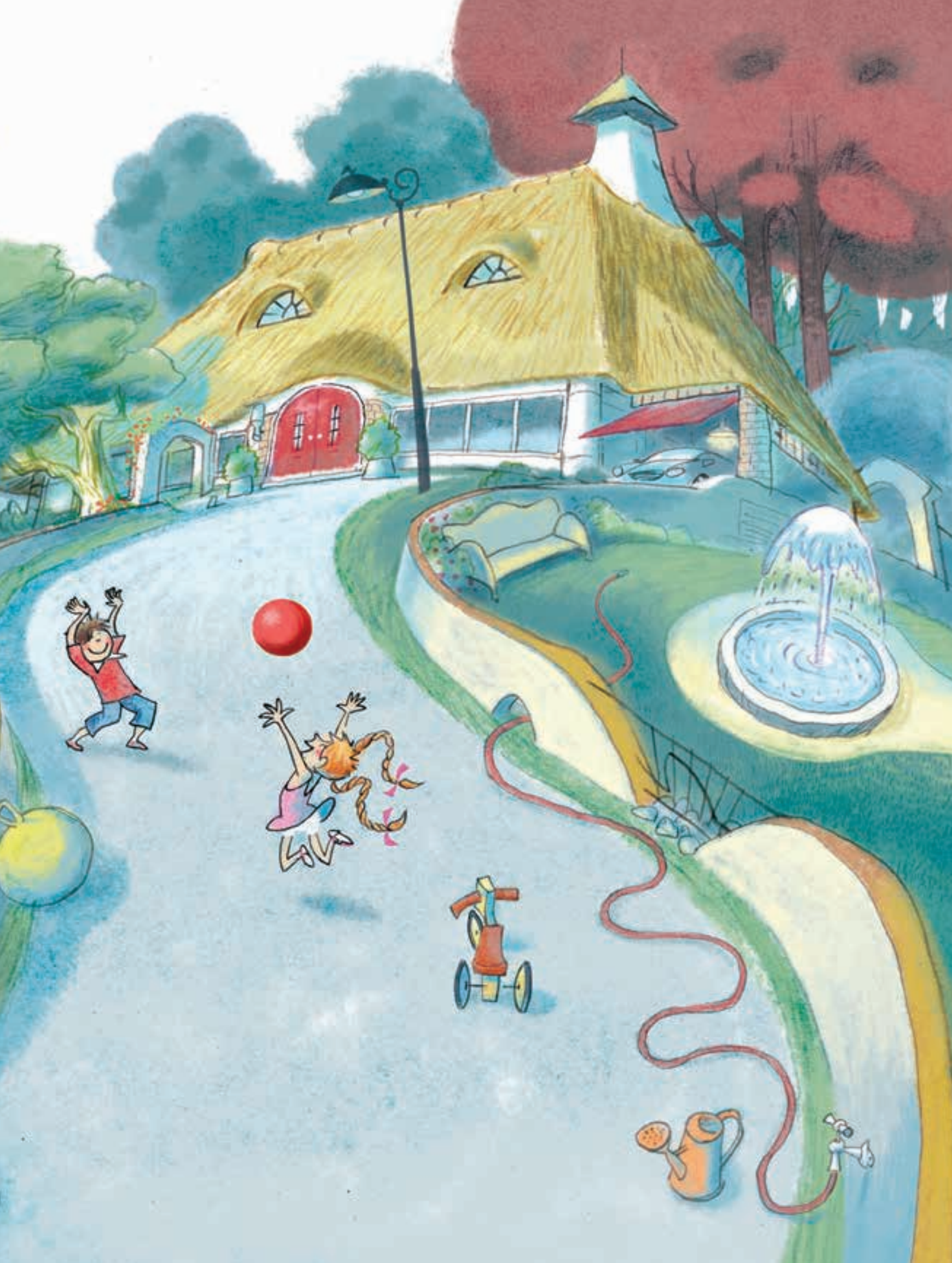
Een tijdje later vroeg Kees of Jannie met hem wilde trouwen.

Nou, dat wilde ze wel. ‘O, Kees,’ antwoordde Jannie stralend, ‘dan gaan we samen in een héél groot huis wonen met een lange oprijlaan en een tuin vol rozen en bloeiende jasmijn en een grote appelboom. En dan krijgen we twee héél lieve kinderen, een meisje en een jongen, die we alles geven wat hun hartje begeert.’

‘O, Jannie,’ riep Kees, ‘ik zie het al helemaal voor me!’

Jannie en Kees trouwden met elkaar en ze gingen wonen in de Koekoekstraat, op nummer 23. Het huis viel Jannie héél erg tegen.

Kees hield de moed erin, want hij werkte in een supermarkt als hoofd van de afdeling Groenten en fruit, en hij volgde ook een cursus Melk en honing. ‘Dit is pas het begin, lieveling,’ zei hij troostend. ‘Zodra ik wat meer verdien, kopen we de villa.’

‘En kijk eens,’ riep hij, terwijl hij enthousiast de deur van het schuurtje openmaakte, ‘hier past met een beetje duwen en trekken een kindervagen in.’

Dat maakte Jannie weer vrolijk en ze riep: ‘Kom Kees, we gaan naar binnen en we gaan een baby’tje maken.’

En dát deden ze.

Weer een tijdje later werd er een tweeling geboren in het huisje aan de Koekoekstraat 23.

‘Wat een bofkonten zijn we toch,’ zei Kees vol trots tegen Jannie, ‘een jongen en een meisje, dus... nu zijn we ook nog in één keer klaar.’

En Jannie vroeg: ‘Lieve Kees, hoe zullen we onze schatjes noemen?’

‘Wat denk je van: *Quinten*?’

‘Dat klinkt als muziek in mijn oren, en dan heet ons meisje

Annabel.’

En natuurlijk
kwamen opa
en oma op bezoek,
voor de babyborrel.
En tante Dien, tante
Francien en oom Frans.

Die keken allemaal
vol bewondering naar
Quinten en Annabel.

Toen het bezoek vertrokken was, zaten Jannie en Kees nog urenlang bij de wieg van hun twee kindjes.

Ze bedachten hoe Quinten en Annabel lieve, schattige kleuters zouden worden, die altijd met twee woorden zouden spreken, netjes 'dank u wel' en 'alstublieft' zouden zeggen, die nooit ruzie zouden maken, die oude vrouwtjes zouden helpen met oversteken, die zielige poesjes zouden redden, die aardig zouden zijn voor iedereen én die vooral altijd héél lief zouden zijn voor hun ouders.

De kinderen groeiden als kool. En ze kregen alles wat hun hartje begeerde. Kees en Jannie waren zo blij met ze, dat ze hen de hele dag verwendeten met de lekkerste hapjes: frikandellen, ijsjes, chips... te veel om op te noemen.

Kees vroeg af en toe wel bezorgd aan Jannie: 'Worden onze kinderen niet een klein beetje te dik?' Maar dan antwoordde Jannie: 'Nee, hoor, ze zien er juist lekker gezond uit met hun bolle wangetjes en mollige armpjes.'

Toen ze wat groter werden, kregen Quinten en Annabel alle twee een hemelbed op hun kamer. En natuurlijk een spelcomputer, een iPad, een koelkast en nog veel en veel meer.

